

מבעד למסוה*

(שעורים בהסתכלות)

ובכן, מול טוב
לכם, רבותי, וסימן
טיב לנו ולכל ישראל!
אחחן הידוע ר'
אבא נקניק (קישקה
בלע"ז) טפ"ת איש

לובס שמש ובצדק אח הבהולה המהוללה
מרה, מלטי" שחתי אשר במדינות הים, המול
דביאו את החתן דנן אחר כבוד לירושלם במכונת
ובכבוד מלכים ממש, ישב לו כמלך בנדוד,
לפניו אש אוכלת וסביבו נשערה מאד, וקיימו
בו מצות הכנסת אורחים כדכעי, דחינו הושיבו
אותו מיד בישיבה-של, "מטה" ושני שושבינין
מצד הכלה מליון אותו חמיד לכל יציא יחדי
חלילה לפני ההומת, לרבות הלילות... ויש
אומרים כי עדיין הוא שוכן כבוד בקריית הגה
שלמה בן דוד כמלך אסור ברדמים...

שדוך זה נרם כנראה למחלוקת גדולה
בין המחזינים ביפו ובמשך כל השבוע לא יכלו
הני חרי צדדין לבוא לעסק השוה. קרובי
דחתן מתנגדים נגוד נסור לשדוך זה שאינו

(* אסיר תורה יהיה לקוראים החתום מטה אם
יכתבו לו עיפי כתבת המערכת של דאר היום על כל
מה שקראו או שמעו בעולמנו, חכר שישיש לו טעמים
לקוראים... עומת.

לפי כבוד "המשפחה" ומבקשים לשדכו דוקא
עם הנכרת "דרור" אשר אהבה נמשו מנעוריו.
המול נחאספו כל חבריו על חוף הים ודרשו
בכל הקף להוציא אליהם את רי אבא ולעשות
אח. התנאים ב"פ, כדי שיוכלו, אימרים הם,
להשתהף בשבירת הקערות, כנהוג, ואולם
המניד טראשית אחרית עמד הפעם על דעתו
ואמר כי השדוך עם מרת, מלטי" לא יבטל,
מחמת שכאן מצא סין ארז מינו וזווגם
טן השמים... בינתים נתכסלו המחזינים,
השדכנים, והשושבינים ממלאכתם וסגרו את
חגיותיהם, אלה טרב התרגזות ולאות מחאה
ואלה סחוק בהלה ופחד ה"שקצים", כנהוג...

וכדי לפיים את המחזינים מצד החתן,
ערכו להם המחזינים מצד הכלה קבלת-פנים
נהדרה מעין "פנמויה", דהיינו הביאו להם מיני
כלי-זמרי משונים, בעלי שמופרות ארוכות, רכובים
ושעונים על מכוניות ועושים בום-בום! בום-בום!
ולקול הנגינה היפה הזו יצאו השקצים במחולות
באמצע הרחוב ורקרו "טו-פאעם" ועוד מיני רקודים
אנגליים משונים כגויים, ממש ושלא כהלכה ועברו
על "לא-תתנודדו"; אז המטירו עליהם תכלי-
זמרי מיני מלביש שהיו מוכנים לסעודה ונעמו
כנראה לח"ך! הגויים. שלשה מהם טעמו קצת
משקה אדום ונעשו "כנלוסין" ויפלו מיד
שכורים ארצית, ומרוכ חדוה היתה להם עליית-
נשמה ממש...

אומרים, כי מיד אחרי החופה יבוא אי"ה
החתן אל הכלה מרת. מלטי" והי עמה האש
עשרה שנה בישיבה של מטה על התורה ועל
העבודת המפרכת את הנוף...

* * *

רבים מתלמידי החביבים פנו אלי בזמן
האחרון בשאלות ע"א והכנית ד"חרי שלנו, והנני
מיסר להם בזה העתקה מדויקת שקבלתי מהרבי:
יום ראשון: סגירת ה"חרי" עי החובלים
ביום.

יום שני: סגירת החנויות, מחאות ישמעאל
ופחד יצחק...
יום שלישי: שחרור החובלים ופזיחת
החנויות.

יום רביעי: קבלת-פנים לבני-דודנו על
הר-הזיתים וברכת-פרידה חמה למשלחת.

יום המשי: אספה בלשכת המסחר ביפו,
על הפרק: הרצאה אנגלית מאת מנהל הבנק
"עברי"; וכוחים באנגלית וערבית דוקא לקמוץ
זמן, כפי רצעת הרבי.

יום שישי: למיד "עומות" ישר והפיך עם
כל ה"דוקקים" כחתיכת מהרשיא ממש.

* * *

אמר סנדלי זקננו: קרה זי, שכימי משה,
חי וקיים גם בימינו ושמו פלוגי ואלמוני. אף
הוא מניס לבן, אם עשיר הוא—בעשור, ואם
למדן הוא—בתלמודו. מחרחר ריב ומבקש לו

כחונן על פי דרכו.
ואני בשלי — ליכא מדי דלא רמיזא
באורחא ועיכ אני אומר שלא קרה בלבד, זה
שנפישת השבוע שלנו, אלא גם כל בני עדתו,
גם דתן ואבירם חוק מאשתו של און בן-
פלה, חיים וקיימים ביה בתוכנו ובזמננו אנו —
והמתלוקה באמריקת תוכיה!

יודע אנכי בכנס, תלמידי היקרים, כי בני-
חדר הננים ונתקיימת בכס קצת מ"גירסא-דינקוחא",
ובטח זכרים הנכס את אשר כתב רשיי בריש
קרה: סרטה זו יפז נדרשת במדרש רבי
תנחומא.

גם קרה זה שלפנים השפיע על קהל
ישראל במשיכת דברים רכים ונמשכו כל
ה"גדולים" והסנהדראות אחריו, וגם אז נמצאו
בטח כאלה שהיו מכים לפניו באצבע צידה
ואומרים שחלכה כמותו, ומשתדלים אולי להשיג
עכורו גם הארי-כבוד של "אזרח נכבד" בכל
תחנות המדינה, וגם הוא היה מטעה את ישראל
ואמר לרם: מה אחם סבורים שאני עוסק ליטול
את הגדולה לעצמי? אני מבקש שתהיה הגדולה
על כלנו, וכך היה מפתה, מספר רבי תנחומא,
כל שבט ושבט כל מפליג ומפליג כראוי להם,
מי בהצבעה בעד הלאמת הקרקע ומי בעד, פינסק
ומינסק" עד שנשתחפו עמו.

ויש מי שאומר בפירוש למשה: הריני
חולק עליו ומכל כל מה שנעשה על ידו.

דוסף באגרוף על השלחן וקורא ברוסית: אחם
בצלי הביזנטי, הכו לנו אז הכסף, והרבה,
ומזומנים ואתם—פאשאלל וואן!...

ויודע אני עיד כמה וכמה מיני קרה
מחני חרי צדדין המבקשים להם כהונה איש
עפי דרכו באנגלית, בז'רנון, ברוסית ואפילו
בעברית, ולפיכך, רבותי, נשארנו עכשיו "קרה"
מכאן ו"קרה" מכאן...

למנצח לבני-קרה!
רבע מליון כמזומנים (Cash בלע"ז) בעברית:
"קש וגנבא", ומליון וחצי בהבטחות...

בין "כך היה אומר" ובין "כך היה מונה",
אומרים הבריות, צריך לגפל כמה וכמה פעמים
"כורעים ומשתחיים"—זקן-הגאולה תוכיה!...

גם גדול נעשה לנו הפעם שלא פצחה
האדמה את פיה, ואולם קבורים אנו גם בלאו-
הכי תשע אמות באדמה...

אנב, מכיר אני אדם אחד ביפו שחלה
בראשון למאי פחאם, במחלת השנה ר"ל; המול
הקיץ, קרא קצת בעתונים, נתחקק וסגר את
עיניו שוב להמשיך שנתו; והצדק עמו.

* * *

כשנגשו שתי תלמידות צעירות אל שלחני
בגן העיר המחודש והיפה ורציעו לפני באנגלית
מורחית וגרונית לקנות כרטיס ל"אקט" שיהיה
באפכולה האנגלית שלהן לבנות — קניתי ברצון
ושלמתי בטיט כספי, לא רק מחמת שישראל

נתבע "לעגל" ונתון, כידוע, אלא מפני שידוע
אני, ויודעים אולי גם אתם כמובן, כי הרבה מן
ה"משכן" יש כאן, ודוקא מבלי-קדשי, מטובי
ה"מורחים" שלנו ואפילו-מנכרותיו של הבעש"ט,
זכוחו יגן עלינו, מעיה"ק צפת תו"ב, שלמדו
במנסייה שלנו והלכו לרעות בשדורח אחרים...
חאב אני לרעת, כמה למשל, משה ל'ח
מבקרות את ביה"ס-האנגלי-לבנות של הגברת
לנדוי?

זה עכשיו קבלתי מכתב ארוך מיוחד
מתלמידי והנני מוסר לכם בזה רק ארז הקיפתו,
כמובן, ככתבה וכלשוונה ממש:
לכבוד אדוני הרב כקשי"ת מוה"ר
ר' עז מות שליט"א
רב נכבד!

אסיר תודה אזיה לכבוד מעלתו, אם
יפרסם שני דברים שהנני מוסר לו בזה בחתימתי,
וזהו העיקר לגבי דידי, והסבה היא פשוטה:
קנאתי ברום מעלתו, בכל יום השבת כשאני
הולך לבית-הכנסת, למסבת-רעים, לטיול וכדומה,
פונים אלי מכל הצדדים בשאלה אחת: הקראת
היום את ה"עומות"? לכי אומר לי שאני יודע
ומכיר לכתוב יותר טוב מכבוד מעלתו, אלא
שמולא נרם וכבודו חפס מלאכה נקיה וקלה זו
ושמו תולך ומתגדל וקנאתי בו קנאה עזה והנני
מרשה לעצמי ל"קש טרום מעלתו לזון קצת-
הצדה ולחת לי מקום קטן על ידו בירכתי

כמומני שדשם דארוך „עם ישראל חי“ אינו
מתאים לתכן הקרמחך ולפעיר היה מהראוי
לתתם—קר ח...

חספתי לחעיר לך „קרח שלי“ עוד דברים
אתרים, ואולם הכתור-הזעצער מרדעם—: ערב
שבת, אין זמן! אי אפשר יותר.
— ובכן, לערב-שבת הבעיל!

עו צרות

ח. א. אחר גמרי לכתב הניע אלי מכתב
נחוץ לתקון-טעות:

מוסיו עו מות! מוצא אני לנחוץ להעיר
לכבודו כי לא זל—קי קנה את חיער בספיד,
כי אם גי—ץ; אנב עלי לחוסף כי ישנם עוד
מנהיגים שלנו שעסקו בימי המלחמה „כזו חליפתי
בקושטא וכזו חמורתי“ בלונדון והם אוטרים
חמיד: בני אדם יושבי חשך ומניחים אח קרן-
היסוד לערב יום-כפור... X

דיייעה באופן שזה נהנה זה אינו חפר. זהו
כמומני מנהג הסידור ומונסחני בכבוד חורחו
שישפחני הפעם יען כי הנני סובל מקנאה זו
מאד מאד והעקר שישאיר את שמי בנתיבותו
ובקריאתו בלא שום שנוי, בכדי שיצאו גם לי
מוניטין בעולם הסיפיים ובאולם הספרים של
ועד הצירים. עם ישראל חי.

חלמידי היקר!

דברייך נגעו אל לבי והנני משתתף בצערך
ש „סובל הנך מקנאה זו מאד מאד“, והנה אעס“י
שאחה „יודע ומכיר לכרוב יורתי טוב מכבוד
מעלתי“, אעס“כ איה מקנא בך כלל וכלל, מפני
שבכל אדם מתקנא חוץ מכנו ותלמידו וקנאת
סופרים בימינו חרבה לא חכמה אלא...

הנני מוכן אימא ל „זו קצת הצדה“
בבקשתך ולתת לך מקום „גדול“ על ידי ואולם
על דבר אחר רואה אני לנחוץ להעיר לך: